

ROBERT CRAIS

Hlídka

Joe Pike a Elvis Cole ve hře
na policisty, zločince a oběti
Kdo je kdo v téhle nebezpečné partii?

Robert Crais

HLÍDKA

Robert Crais

HLÍDKA

Přeložili

Hana a Martin Sichingerovi

Tato kniha je fikce. Veškeré postavy, lokality a děje vylíčené v tomto románu jsou dílem autorovy fantazie. Veškerá podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími, či zesnulými, místy a událostmi je čistě náhodná.

Přestože autor vyvinul veškeré úsilí, aby uvedl telefonní čísla a internetové adresy platné v době vydání, ani vydavatel, ani autor nenesou žádnou zodpovědnost za změny, které by snad nastaly po publikaci. Dále není vydavatel odpovědný za autora ani za obsah webů třetích stran.

Copyright © 2011 by Robert Crais
Translation © Hana a Martin Sichingerovi, 2011

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-872-3 (PDF)

Clayi Fourrierovi,

*mému příteli,
honícímu sny
z River Road
až na vrchol Hollywood Sign.*

S láskou, obdivem a nemálo krůpějemi horečnatého potu.

Poděkování

Psaní je osamělá činnost,
ale k uvedení knihy do života je třeba tým.
Autor by rád poděkoval Patricii Craisové
za dlouhé hodiny tvrdé práce na vylepšování rukopisu
a Lauren Craisové za dohledávání informací
v právní oblasti i obecně.

Další dík náleží Stevu Brownovi za to,
že se se mnou podělil o znalost prostředí
Venice Canals, provedl mne po nich
a přispěl svými postřehy k příběhu.

Marilyn Ducksworthová, Michael Barson
a Matthew Venzon prokázali, že jsou ti nejlepší
v obchodní branži. Jejich snahy a inovační nápady
byly nejen vynikající, ale také inspirativní. Děkuji vám.
Totéž platí pro Kate Starkovou a Lydii Hirtovou za to,
že dotlačily autora a jeho práci až k novým metám,
a Ivanu Heldovi a Neilu Nyrenovi
za jejich důvěru a věrnost.

Ve Spojeném království míří mé díky
k Timu Healymu Hutchinsonovi, Jonu Woodovi,
Juliet Ewersové, Helen Richardsonové,
Susan Lambové a Malcolmmu Edwardsovi.
Díky a hold vzdávám též Aaronu Priestovi a jeho týmu
i celé Aaron Priest Literary Agency –
Lucy Childsové, Nicole Jamesové,
Johnu Richmondovi a Lise Vanceové –,
neboť mi pomáhali v průběhu práce
i při jejím dokončení.

A mému příteli, Davidu Thompsonovi,
knize a margaritě.

New Orleans

2005

Pondělí, 4.28. Stísněný pokoj ve Francouzské čtvrti se zaplnil kouřem levných svíček vonících po medu. Daniel dohlédl přes rozbité rolety a třesoucí se okenní tabulky ulicí až na úzký proužek Jackson Square. Výhled mu clonila stěna deště, jak se přes New Orleans hnala vichřice jako utržená ze řetězu. Takový déšť Daniel ještě nikdy neviděl.

Miloval tyhle proklaté hurikány. Vytáhl rolety a otevřel okenice. Déšť do něho udeřil vší silou. Chutnal slaně a páchl leklými rybami a řasami. Zběsilý vichr se hnal skrze New Orleans rychlostí větší než sto mil za hodinu, ale tady v úzké ulici, v laciném jednopokojovém bytě nad obchodem se sendviči, nebyl silnější než trochu svižnější vánek.

Elektřina v této části čtvrtě přestala fungovat už téměř před hodinou; proto svíčky, které Daniel našel v ředitelově kanceláři. Několik sousedních domů osvětlovala nouzová světla napájená bateriemi a zalévala chvějící se stěny pokojů strašidelnou namodralou září. Téměř všichni z okolních budov už odešli. Ne všichni, ale téměř. Paličáci, bezmocní a hlupáci zůstali.

Jako Danielův přítel Tolley.

Tolley zůstal.

Hlupák.

A tak teď trčeli v prázdném domě obklopeném opuštěnými budovami v neuvěřitelné bouři, která přinutila víc než milion lidí uprchnout z města, ale Danielovi to svým způsobem vyhovovalo. Při tomhle hluku a v takové prázdnotě nikdo neslyšel, jak Tolley křičí.

Daniel se otočil od okna a pozdvihl obočí.

„Cítíš to? Takhle nějak smrdí zombie probuzený k novému životu. Viděl jsi zombie?“

Tolley připoutaný k posteli devíti metry nylonové šňůry se nezmohl na odpověď. Hlava mu nehybně ležela, oteklá a rozbitá, i když ještě dýchal. Občas sebou škubl a zatřásl se. Daniela nezastavila ani skutečnost, že Tolley už nebyl schopný reagovat.

Pomalou došel k posteli. Cleo a Tobey uhnuli stranou, aby ho nechali projít.

Měl v batohu balíček injekcí s extází, metamfetaminem a dalšími vybranými medikamenty. Vyndal lékárníčku, píchnul Tolleymu trochu heroinu a čekal, až začne účinkovat. Venku zazněla přidušená rána, ale tak hlasitá, že se neztratila ve větru. Možná transformátor, který dosloužil, nebo další zřícená zeď.

Tolleyho oči se náhle horečnatě rozmžikaly a pak se pokusily zaostřit. Když spatřil Daniela, snažil se odtáhnout pryč, ale kam by asi tak mohl jít?

„Ptal jsem se tě,“ pronesl Daniel vážně, „jestli jsi někdy viděl zombie? Tady, na tomhle místě jsou, to vím určitě.“

Tolley potřásl hlavou, což Daniela popudilo. Před šesti dny, cestou do New Orleans, kam ho na základě jedné naprosto jasné stopy poslali najít Tolleyho, došel Daniel k závěru, že se mu naskytla skvělá příležitost uvidět zombie. Daniel zombie nesnášel, jejich existence ho urážela. Mrtví by měli zůstat mrtví, ne znovu vstát a chodit, celí pomatení, nechutní, ohavní. Nebál se ani upírů, ale zombie ho vytáčely. Daniel věděl z toho nejlepšího

zdroje, že v New Orleans pár zombíků určitě je a možná i nějaký ten upír nebo dva.

„Nechovej se jako hlupák, Tollivere. V New Orleans by přeci měli mít zombie, k čemu by jinak byly všechny ty voodoo sarapatičky a bláboly z Haiti? Určitě jsi něco viděl?“

Tolleyho oči zářily metamfetaminem, tedy jedno zbývající oko, lesklá zářivá koule prokvetlá rudými žilkami.

Daniel si setřel z obličeje déšť a náhle na něho padla únava.

„Kde je?“

„Přísahám, že nevím.“

„Zabils ji? To ses mi snažil říct?“

„Ne!“

„Řekla ti, kam jedou?“

„Já nevím nic o tom –“

Daniel udeřil Tolleyho pěstí do hrudníku a chopil se hole. Byla to skládací ocelová tyč něco přes půl metru dlouhá. Daniel jí tvrdě a zuřivě tloukl Tolleyho přes hrud, břicho, stehna a holeně. Tolley ječel a svíjel se v poutech, ale kolem nebyl nikdo, kdo by ho uslyšel. Daniel ho chvíli mlátil, pak odložil tyč vrátil se zpátky k oknu. Tobey a Cleo se mu rychle klidili z cesty.

„Chci vidět zatracený zombie. Zombie, upíra, něco, kvůli čemu by tenhle mizernej výlet za něco stál.“

Déšť tvrdě vrazil dovnitř, horký a slaný jako krev. Daniel si ho nevšímal. Trmácel se celou cestu až sem a nenašel ani jednu zombii. Kdykoli někde bylo něco zajímavého, Daniel o to přišel. Život plný mizerných zklamání.

Pohlédl na Tobeyho a Clea. V mihotavém světle se dali sotva rozeznat, celí zablácení a špinaví, ale viděl je docela dobře.

„Klidně bych se vsadil, že zabít zombíka, pěkně muž proti muži, bych zvládnul. Chtěl bych to zkusit. Myslíte, že bych ho dokázal oddělat?“

Tobey ani Cleo nedopověděli.

„Nekecám, dokážu sejmout zombii. A klidně i upíra, jenže tvrdneme tady, protože musím mrhat časem na tohohle třasořitku. Radši bych lovil zombie.“

Ukázal na Tolleyho.

„Hej, chlapče.“

Daniel se vrátil k posteli a zatřásl zajatcem, aby ho probral.

„Myslíš, že bych dokázal sejmout zombíka, pěkně na férovku, jeden na jednoho?“

Rudé oko se protočilo a z rozšklebených úst se vyvalila krev. Unikl z nich nezřetelný sykot, proto se Daniel sklonil blíž. Vypadalo to, že ten zkurvysyn se konečně chystá promluvit.

„Tak co?“

Tolleyho ústa se pohybovala, jak se pokoušel něco říct.

Daniel se na něho povzbudivě usmál.

„Slyšíš ten vítr? Kdybych byl netopýr, roztáhl bych křídla a svezl bych se na tý vichřici, kam by to šlo. Kam odešli, chlapče? Víím, že ti to řekla. A ty to zase řekneš mně, abych odsud mohl konečně vypadnout. Jen mi to pověz. Máš to na jazyku. Pomož mi a já ti dám pokoj.“

Tolleyho rty se pohybovaly a Daniel věděl, že se mu to chystá povědět, ale nakonec z něho vyšlo jen tiché vydechnutí.

„Říkal jsi západ? Mířili na západ? Do Texasu?“

Jenže Tolley byl mrtvý.

Daniel chvíli zíral na jeho tělo, pak vyndal zbraň a střelil Tollivera Jamese pětkrát do hrudi. Pět hlučných výstřelů, které by každý, kdo zůstal, slyšel i přes hlasitý víchr. Bylo mu to jedno. Kdyby se někdo namáhal a přišel se podívat, Daniel by ho klidně zastřelil také, ale nikdo nepřišel – policie, sousedé, nikdo. Každý, kdo to měl v hlavě v pořádku, vězel někde zabarikádovaný a snažil se přežít.

Daniel znovu nabil, schoval zbraň a vyndal satelitní

telefon. Mobilní sítě v celém městě spadly, ale satelitní telefon fungoval bezchybně. Zkontroloval čas, stiskl tlačítko pro rychlou volbu a čekal, až dojde ke spojení. Pokaždé to pár vteřin trvalo.

Potom se narovnal, jako by povyrosl, a vrátil se ke svým způsobům profesionála.

Když se spojení navázalo, Daniel se ohlásil.

„Tolliver James je mrtvý. Neřekl nic, co by se dalo použít.“

Pak chvíli naslouchal, než odpověděl.

„Ne, pane, jsou pryč. To mohu potvrdit. James byl dobrý tip, ale nevěřím, že mu něco řekla.“

Znovu naslouchal, tentokrát o něco déle.

„Ne, pane, to není tak úplně pravda. Jsou tu ještě dva nebo tři lidé, se kterými bych si rád promluvil, ale bouře proměnila tohle místo v peklo. Téměř určitě budou mezi evakuovanými. Nedokážu to odhadnout. Chvilí potrvá, než je najdu.“

Z druhého konce zazněl další proslov, ale zanedlouho utichl.

„Ano, pane, rozumím. Vy dostanete svoje a já také. Nenechám vás na holičkách.“

Poslední šéfova slova.

„Ano, pane. Děkuji. Budu vás informovat.“

Daniel vypnul telefon a odložil ho.

„Kretén.“

Vrátil se k oknu a nechal se bičovat deštěm. Všechno už měl mokré: košili, kalhoty, boty, vlasy. Byl promočený na kost. Vyklonil se ven, aby lépe viděl na náměstí. Uličkou se od zdi ke zdi potácel padesátigalonový kanystř na benzin, následovaný bicyklem klouzajícím po boku a otlučenou překližkovou deskou, která se přetáčela a plachtila jako odhozená hrací karta.

Daniel zakřičel do větru, jak nejhlasitěji dokázal.

„Pojďte si pro mě, vy zkurvený zombie! Ukažte mi ty svoje hnusný ksichty!“

Zvrátil hlavu dozadu a začal výt. Chvilí štěkal jako pes, pak znovu zavyl a nakonec se vrátil do pokoje a začal si sklízet věci. Tobey a Cleo byli pryč.

Tolliver měl pod matrací schovaných osm tisíc dolarů, ještě zabalených ve vzduchotěsném obalu, které Daniel našel, když prohledával pokoj. Pravděpodobně dárek od té dívky. Daniel si peníze nacpal do batohu, ujistil se, že Tolliver nemá hmatný tep, a odešel do malé koupelny, kde nechal ve vaně ležet Tolliverovu přítelkyni poté, co ji pěkně a čistě uškrtil. Netrvalo to ani den, a už si ji stihl najít černý proud mravenců.

„Musíme jít, Danieli,“ ozval se Cleo. „Přestaň se tu po-flakovat.“

„Kam půjdem v takový bouřce?“ nesouhlasil Tobey. „Podle mě by bylo lepší zůstat tady.“

Daniel dospěl k závěru, že má pravdu. Tobey byl z nich chytřejší a většinou ji taky měl, jenže nebyl pokaždé vidět.

„Fajn, asi bych měl počkat, než se to nejhorší přežene.“

„Počkej,“ souhlasil Tobey.

„Počkej, počkej,“ dodal Cleo.

Jako by se vytrácela ozvěna.

Daniel se vrátil k oknu. Znovu se vyklonil do deště a zkontroloval ústí uličky pro případ, že by se kolem potácela nějaká zombie.

„No tak, zatraceně, ukažte mi aspoň jednu. Jedna podělaná oživlá mrtvola je všechno, co chci.“

Kdyby se zombie objevila, měl Daniel v plánu vyskočit oknem za ní a rozervat její smrduté mrtvolné maso vlastními zuby na kusy. Koneckonců je přece vlkodlak, a právě proto je tak dobrý lovec a zabiják. Vlkodlaci se ničeho nebojí.

Daniel si poklepal na temeno hlavy, zavyl společně s větrem, pak uhasil svíčky, usedl a čekal, až bouře přejde.

Až skončí, najde Daniel jejich stopu, půjde po ní a nezastaví se, dokud je nedostane. Bylo mu jedno, jak dlouho nebo kam až budou utíkat. Proto ho muži dole na jihu pro tyhle úkoly využívali a dobře mu za ně platili.

Vlkodlaci vždycky dostanou svou kořist.

Los Angeles

O PÁR LET POZDĚJI

Neprobudil ho vítr. To ten sen. Slyšel poryvy větru ještě dřív, než otevřel oči, ale do temného časného rána ho probudil ten sen. Kocour mu byl svědkem. Rozježený černý kocour ležel schoulený v nohách jeho postele, uši sklopené, tiše vrčel a sledoval, jak Elvis Cole otevřel oči. Jeho tvář válečníka měla vzteklý výraz a Elvis poznal, že spolu sdíleli stejnou noční můru.

Cole se probudil v posteli v podkroví svého domu zalitého svitem měsíce a vnímal, jak se střecha domu ve tvaru A chvěje, jako by se ho vítr pokoušel srazit z jeho vyhlídky na Hollywood Hills. Nezvyklý frontální systém nad středozápadem před sebou tlačil od moře vítr o rychlosti sedmdesáti uzlů a snažil se už několik dnů srovnat Los Angeles se zemí.

Cole se posadil, úplně bdělý, a pokoušel se ten sen ze sebe setřást: ošklivou noční můru, po níž se cítil rozrušený a smutný. Kocourovy uši zůstaly sklopené. Cole k němu natáhl ruku, ale kocour sklouzl z postele jako louže černého inkoustu.

„Ty mně taky,“ vyprovodil ho Cole.

Zkontroloval čas. Ze zvyku. Tři hodiny dvanáct minut. Sáhł na noční stolek, aby zkontroloval zbraň – také ze zvyku –, ale zarazil se, když si uvědomil, co dělá.

„No tak, co je?“

Zbraň byla na místě, protože tam byla vždycky. Někdy se hodila, ale většinou ji nepotřeboval. Žít sám jen ve společnosti vzteklého kocoura není dostatečný důvod k tomu se po ní natahovat. Ve tři hodiny dvanáct minut, uprostřed větrné noci, byla pouhou připomínkou toho, co všechno ztratil.

Cole si uvědomil, že se chvěje a zvedl se z postele. Ten sen ho vyděsil. Záblesk hlavně tak jasný, že se mu dělaly mžitky před očima, dřevěné uhlí páchnoucí jako střelný prach, zářivá rudá mlha, ze které mu naskočila husí kůže, roztráštěné sluneční brýle, které obloukem prolétly vzduchem – obrazy tak živé, že ho probudily.

Třásl se, jak se jeho tělo snažilo zahnat strach.

Zadní část Coleova domu tvořila prosklená věž ve tvaru písmene A, ze které se mu naskýtal výhled na kaňon pod domem a démantovou záři města za ním. Teď byl kaňon zalitý modravým svitem měsíce. Spící domy dole na svahu obklopovaly šedomodré stromy, které se prohýbaly a svíjely ve větru jako by měly tanec svatého Víta. Cole přemýšlel, jestli se kromě něho probudil tam dole ještě někdo. Zajímalo by ho, zda i jiní prožívají stejnou noční můru – viděli, jak jejich nejlepší přítel umírá zastřelený ve tmě.

Násilí bylo součástí jeho života.

Elvis Cole o ně nestál, nevyhledával je a nijak se v něm nevyžíval, ale možná si to jen namlouval v mizerných chvílích, jako byla tahle. Povaha jeho práce ho připravila o ženu, kterou miloval, a o malého chlapce, kterého s láskou vychovával. Zůstal bez nich v domě sám jen ve společnosti vzteklého kocoura a pistole, kterou nemusel odkládat.

A najednou se objeví tenhle sen, ze kterého mu naskakuje husí kůže – tak skutečný, že vypadal jako předtucha. Pohlédl na telefon a hned sám sebe napomenul: *Ne, to je bláhové a hloupé, jsou tři ráno.*

Cole zavolal.

Jedno zazvonění a telefon někdo vzal. Ve tři ráno.

„Pike.“

„Ahoj, chlape.“

Cole nevěděl, jak by měl pokračovat, a připadal si jako pitomec.

„Jsi v pořádku?“

„Jo. A ty?“ zeptal se Pike.

„Jo. Promiň, že volám tak pozdě.“

„Není ti nic?“

„Ne. Jen jsem měl divný pocit, to je celé.“

Propadli se do ticha, které Cole vnímal jako trapné, ale první promluvil Pike.

„Jestli mě potřebuješ, přijedu.“

„To ten vítr. Řadí jako šílenec.“

„Hm.“

„Dávej na sebe pozor.“

Řekl Pikeovi, že se brzy ozve, a zavěsil.

Volání Coleovi nepomohlo. Myslel si, že pomůže, ale nepomohlo. Sen by po něm měl vyblednout, ale nevybledl. Hovor s Pikem způsobil, že sen působil ještě skutečněji.

Jestli mě potřebuješ, přijedu.

Kolikrát už se Joe Pike ocitl v nebezpečí proto, aby ho zachránil?

Vedli spolu dobré války: někdy vyhrávali, jindy, ale jen občas, prohráli. Museli zastřelit lidi, kteří někomu ublížili nebo ubližovali, oni sami byli postřeleni a Joe Pike nejednou zachránil Coleovi život jako archanděl z nebes.

A najednou se objevil ten sen a nechtěl zmizet...

Záblesky hlavně ve špinavém pokoji. Stín ženské postavy vržený na stěnu. Tmavé brýle rotující v prostoru. Joe Pike propadající se do ošklivé rudé mlhy.

Cole seběhl po schodech do potemnělého domu a vyšel ven na verandu. Listí a smetí ho bodaly do tváří jako

písek na větrem bičované pláži. Světla domů pod ním zářila jako spadlé hvězdy.

Občas ve chvílích slabosti, za nocí, jako byla tahle, vzpomínal Cole na ženu a chlapce, a říkal si, že násilí v jeho životě ho připravilo o všechno, co měl, jenže sám věděl, že to není pravda. I když se někdy cítil nesmírně osamělý, pořád měl co ztratit.

Mohl ztratit svého nejlepšího přítele.

Nebo svůj život.

Část první

PRODAVAČ
RYBÍCH BAGET